

Bayer Zsolt: Isten veled, XX. század

2024 augusztus 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Elment hát ? is. Az utolsó, a legutolsó mohikán. Belmondót sirattam meg utoljára.

Isten veled, XX. század, s minden, ami benned szép volt, jó volt, h?si volt, illúzió volt, remény volt, csoda volt, mozi volt, Isten veled régi szép életünk. Elment hát ? is. Az utolsó, a legutolsó mohikán. Belmondót sirattam meg utoljára.

Most elsiratom ?t is. Mint valami bakfis. S igazából magamat siratom. Azt a srácot, aki akkor ült a moziban.

S hitte, mindig úgy lesz majd, ahogy van: tehát, hogy van a jó és van a rossz, van a nemes és van a nemtelen, van a bizonyosság és van a hazugság, van a férfi és van a n?, és ezek között nincsen, mert nem is lehet átjárás.

Nem, nem is így van. Nem hittem ezt, mert nem kellett hinni, hiszen ez volt a magától értet?d?. Abban sem hiszel, hogy leveg?t kell venni – csak veszed. Szóval, nem hittem, hanem tudtam: ez az élet. S ebben az életben ? az egyik igazodási pont. Elhatároztam nem fogok a filmjeir?l beszélni, úgyhogy most elkezdem a filmjeir?l beszélni.

A *Rocco és fivérei* legyen az els?. S az a kávé, amit megisznak ?k ketten, Rocco Parondi és Nadia, vagyis ?, Alain Delon és Annie Girardot. Attól fogva, hogy láttam, csak úgy akartam n?re nézni, és csak azt akartam, hogy egy n? úgy nézzen rám. És nem volt – mert nem lehetett – fogalmam arról, ami majd lesz a férfib?l és a n?b?l úgy hatvan év elteltével.

A *Borsalino* legyen a második.

És az a verekedés. Soha többé, senki nem fog úgy verekedni, ahogy Belmondo és Delon tudott verekedni egymással.

A *szamuráj* a harmadik, mert a szamurájnak itt kell lennie. Ha egyszer bérgyilkos lennék, Jef Costello lennék, és lenne egy madaram. S lennék Gino Strabliggi is, a *Két férfi a városban* cím? remekm?b?l. S mert Alain Delon Gino, még Jean Gabin is gy?lölhet? szörnyeteggé válik.

Nem sorolom tovább. Hiszen felsorolhatnám az összeset.

Inkább ideidézem még egyszer Belmondót, vagyis *A profit*. S csak egy teljesen mellékes jelenetet a filmb?l, azt, amikor Joss Beaumont visszatér Párizsba, és hosszan látjuk, ahogy a pályaudvarról elindul a városba. Miért érdekes ez a jelenet? Azért, mert megy Belmondo, megy Joss Beaumont, és csak fehér ember van Párizsban. Tömeg, Párizs, és csak fehér franciák.

1981-ben készült. Negyvenhárom év telt el azóta. Ma nem lehetne azt a jelenetet így leforgatni. S nem lehetne elkészíteni a *Kellemes húsvéti ünnepeket* sem, mert biztos lenne, aki tiltakozna. De nem lehetne leforgatni Delon filmjeinek jó részét sem.

Mert lenne, aki tiltakozna.

Még élt, amikor már tiltakoztak. A senkik, a nullák, a nyomorultak, a betegek, a torzak, az undorítóak, a természetellenesek és ocsmányok – a XXI. század tiltakozott a XX. század nagyszer?sége ellen.

Amerikából tiltakoztak, hát honnan máshonnan tiltakoztak volna? S akkor tiltakoztak, amikor a Francia Filmakadémia neki akarta adni az Arany Pálma életm? díjat. S igen, jött Amerikából a petíció, s követelték a teljesen feleslegesen létez?k, hogy ne ítéljék oda Alain Delonnak az Arany Pálmát, mert – most figyeljenek, de nagyon! – egész életében „rasszista, szexista és progresszióellenes” volt.

S akkor a Rai Uno interjút készített Delonnal, s annak az interjúnak szövegével búcsúztatom ?t, mert ennél méltóbb búcsút nem is lehetne mondani:

Nem igazán van miért tovább itt a Földön maradnom. Hosszú és rendkívül szép életem volt egy olyan világban, amely eleinte legalábbis normálisnak t?nt. Voltak gyönyör? n?k, jó ételek, min?ségi barátaim. És a dics?ség, ahogy

meghozta számomra az emberek szeretetét és megbecsülését, amit nem lehet számszerűsíteni. Következésképpen üzenem az Akadémiának, hogy elfogadhatja az amerikai petíciót, mert már ez a trófea csak kevésbé, vagy egyáltalán nem érdekel.

Mindazonáltal az viszont érdekel, sőt rendkívül aggaszt is, hogy hova tart ez a kicsavart világ, kiakadva a természetesség és a normalitás tengelyéből. Ez az ország (Franciaország), amely egy Robespierre-i jakobinizmus borzalmait generálta és élte át, amely után gyakorlatilag a franciák, az Isten szerelmére, megszűntek nagy nemzet lenni, vajon hova tart most megint?

Még a barátom, Gerard Depardieu is elment Oroszországba két okból:

1. Megakadályozni, hogy a globalista adótörvény elvegye a sok erőfeszítéssel megkeresett pénzét, jelentős Bachellettel erőfeszítésekkel és híres »orrának« verejtékével.

2. Nem tudott több »francia filmet« csinálni! Egyszer csak panaszkodni kezdett, hogy már csak két francia maradt az egész stábból, a kábelek és a lámpák. Hogy a fenébe – kérdezte tőlem –, hogyan készítsünk filmeket az ősi keltákról és gallokról Hamiddal és Abdullahhal?

Én is követtem volna, szintén, de nem szeretem a klímát és érzékenyebb vagyok a hidegre, mint ...

Szóval, aki akarja, vigye el a díjat, de kérem, a nagy Hasek szavait idézve: – »Emberek, legyetek éberek, kirántják a szűnyeget a lábatok alól, és elveszik az utolsó jogot, hogy istenítsék az emberi természetet!«. Csak nem rüültünk annyira meg mind, hogy éppen az USA-ból, az Antikrisztus országából »vegyük a fényt«, amely visszafordíthatatlanul a politikai korrektség és az erkölcsi relativizmus szakadékába lök minket?

Isten veled. Ahogy Szentesi Zöldi Laci barátom írta:

Ma mi is meghaltunk egy kicsit.

S álljon itt még egy mondat. Egyszer megkérdezték tőle, mit szeretne hallani Istentől a halála után. Delon ezt válaszolta, Istent „idézve”: „Mivel tudom, hogy ez bánt a legjobban, gyere, elviszlek édesapádhoz és édesanyádhoz, hogy végre elször együtt láthasd őket.”

Remélem, már ma együtt ülnek nekik, hárman. És van imájuk miértünk...

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

